

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

**Ανεξάρτητο Αυτόνομο Ανοιχτό Ψηφοδέλτιο Δικαστικών Υπαλλήλων
Αθήνας, Δημοσίου Δικαίου (ΔΔ) και Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου
Χρόνου (ΙΔΑΧ).**

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ (με αλφαβητική σειρά): ΔΕ, ΠΕ, ΤΕ, ΥΕ.

Κείμενο - παρέμβαση της ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑ, ενόψει των εκλογών του ΣΔΥΑ την Τετάρτη 2 Νοεμβρίου 2016, αλλά και μετά από αυτές – διαχρονικά... Για την ανάδειξη αντιπροσώπων στο Συνέδριο της ΟΔΥΕ που θα γίνει στα Ιωάννινα αμέσως μετά, 10-12 Νοεμβρίου 2016.

Για έναν συνδικαλισμό με ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ, ΕΝΟΤΗΤΑ, ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΔΙΑΡΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟ, ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΑΙ ΦΡΕΣΚΟ ΝΕΟ ΣΕ ΣΥΝΘΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ "ΠΑΛΙΟ". ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ, ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΣΧΕΔΙΟ ή έστω ΥΠΟΣΤΗΛΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ (ΣΥΛΛΟΓΟ ΚΑΙ ΟΔΥΕ)

Ένας χρόνος μετά: κατανοώ, ανοίγομαι, προσκαλώ την εξέλιξη.

-> Σαν σήμερα συνάδελφοι, περίπου τέτοιες μέρες ξεκινούσα τα πρώτα μου βήματα στον συνδικαλισμό. Σε μια κατάμεστη γενική συνέλευση, γεμάτη από πλήθος κόσμου που ομολογώ δεν είχα ξαναδεί σε συνέλευση και άλλους που γνώριζα για πρώτη φορά, κατάφερα να ξεπεράσω την έμφυτη δειλία μου, τους διάφορους προσωπικούς περιορισμούς μου, όπως τους λέω, και να πάρω τον λόγο για κάποια λεπτά ώστε να διαβάσω μια ανακοίνωση που αφορούσε τα ποινικά τμήματα και προανήγγειλε τις τρίμηνες δίωρες κινητοποιήσεις που ίσως κάποιοι θυμάστε. Σαν εμπειρία ήταν βέβαια αρκετά ενδιαφέρουσα και βέβαια η ζωντάνια και ο παλμός που μεταδίδονται είναι ασύγκριτη εμπειρία.

-> Τώρα λοιπόν, ένα χρόνο μετά, κατανοώ ότι η όλη αυτή διαδικασία έχει κάποια στοιχεία θεατρικά που δεν μπορεί να αρέσουν μόνο σε μένα που ασχολήθηκα λόγω σπουδών, αλλά και σε άλλους που ασχολούνται ή θα ήθελαν να ασχοληθούν, ειδικά αν εκλάβουμε το θέατρο με την αρχαιοελληνική ερμηνεία του, δηλαδή ως "μίμηση σπουδαίας πράξεως". Ποιά είναι όμως αυτή η σπουδαία πράξη που μπορούμε να μιμηθούμε όσοι καινούργιοι κάνουμε τα πρώτα βήματά μας στο συνδικαλισμό; Τι έχουν να μας παραδώσουν οι παλαιότεροι, από που ξεκινάμε και που πηγαίνουμε; Έλα μου ντε...

-> Απ' ότι φάνηκε και από τις εδώ διαδικτυακές μας συζητήσεις, η περιρρέουσα ατμόσφαιρα είναι πολύ θολή και μπερδεμένη. Αποστρεφόμεστε το παλιό γιατί έχει φθαρεί, γιατί θέλουμε να ζούμε στον 21ο αιώνα και όχι στο μεσαιώνα, θέλουμε να διευκολύνουμε τη ζωή μας και αυτό είναι λογικό. Από την άλλη το νέο δεν ταυτίζεται πάντα με την πρωτοπορία, όπως και το πάθος για δημιουργία αλλά και η απαραίτητη μετριοπάθεια δεν λείπουν πάντα από αυτούς που θεωρούμε παλιούς. Καλό θα ήταν ερχόμενοι για να υποστηλώσουμε, να ενισχύσουμε εκεί που χρειάζεται το οικοδόμημα αλλά όχι για να γκρεμίσουμε συθέμελα, ιδίως αν δεν έχουμε σχέδιο ούτε για καλύβα. Αυτό βέβαια προϋποθέτει να ξέρουμε τι θέλουμε να πετάξουμε και τι θέλουμε να κρατήσουμε από το παλιό.

-> Επίσης, υπάρχουν και άλλοι λόγοι να ασχοληθεί κανείς με τον συνδικαλισμό. Λιγότερο προφανείς, λιγότερο φαντεζί. Ένας από αυτούς τους λόγους είναι η

προσωπική εξέλιξη. Ναι, όσο κι αν φαίνεται περίεργο αν ξεκινήσει κανείς για αυτό τον λόγο έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες και να διανύσει μια πιο ουσιαστική και γόνιμη πορεία. Κάθε μέρα χρειάζεται λόγω της εργασίας μας να συνεργαστούμε με συναδέλφους για διάφορα θέματα, να προσπαθήσουμε να βρούμε λύσεις, να συναντηθούμε κάπως, να συνεργαστούμε. Όλη αυτή η αντιπαράθεση, αν τολμάς να είσαι ανοιχτός και αληθινός, αναγκαστικά σε αλλάζει.

-> Φυσικά και δικαιούται ο καθένας μας να απομονωθεί αν επιθυμεί ή και να θυσιάσει την όποια προσπάθεια συλλογικότητας στον βωμό του δικού του, αποκλειστικά ατομικού συμφέροντος. Ως τώρα ο συνδικαλισμός έχει τη φήμη να δούλεψε μια χαρά στη βάση της προσωπικής εξυπηρέτησης, χωρίς κανένα στρατηγικό σχεδιασμό, χωρίς προοπτική για το μέλλον. Αλλά σκεφτείτε πόσες περισσότερες προκλήσεις και ευκαιρίες προσωπικής εξέλιξης θα μπορούσε να φέρει η άλλη πρόταση, η συλλογική. Και σε κάθε περίπτωση δεν τα έχουμε όλα λυμένα για να έχουμε την πολυτέλεια να μην ασχολούμαστε και απλά να προσπαθούμε να ξεχαστούμε από τη δουλειά με "εξωσχολικές" δραστηριότητες. Έχουμε τη δυνατότητα να δημιουργήσουμε εμείς οι ίδιοι τις συνθήκες για να μπορούμε να δουλέψουμε ανθρωπινά. Και αυτό δεν ξέρω πως μπορεί να γίνει αν δεν μάθουμε να κατανοούμε και να συνεργαζόμαστε.

-> Και το πρώτο βήμα για αυτό είναι όχι μόνο οι απόψεις, οι προτάσεις, αλλά το πραγματικό άνοιγμα του εαυτού και η διάθεση εσωτερικής αλλαγής. Αυτό πιστεύω είναι το κέντρο του εαυτού μας στο οποίο πρέπει πάντα να γυρίζουμε αλλά και το κέντρο του ουσιαστικού συνδικαλισμού, από το οποίο συχνά απομακρυνόμαστε και περιπλανόμαστε ασκόπως για τον απλούστατο λόγο ότι είναι εξαιρετικά εύκολο με τη γενικότερη διάσπαση που επικρατεί στις μέρες μας να χάσουμε το στόχο μας και να ασχολούμαστε με το έλασσον, με αυτό που μας χωρίζει και όχι με αυτό που μας ενώνει.

-> Αυτές είναι οι σκέψεις μου μετά από ένα χρόνο συμμετοχής. Αυτοί είναι οι λόγοι που με έφεραν και στο δεύτερο βήμα μετά το πρώτο, δηλαδή να βάλω υποψηφιότητα για το συνέδριο.

Το όνομα μου είναι Διονυσία Δημήτρουλα. Υπηρετώ στο τμήμα Γραμματέων Έδρας Τριμελούς στο Πρωτοδικείο Αθηνών. Θα με βρείτε στον ανεξάρτητο, αυτόνομο και ανοιχτό συνδυασμό ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ... μαζί με άλλους αξιόλογους συναδέλφους.

Θα χαρώ να σας συναντήσω από κοντά και στο συνέδριο, αν για καλή μου τύχη εκλεγώ, όπως επιθυμώ κι αγωνίζομαι...

Αθήνα 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016, Διονυσία Δημήτρουλα